

ného obilí na svůj účet a nebezpečí a to v jednotlivých zemích prostřednictvím generálních komisionářů a komisionářů, které si sám jmenoval a za něž ručil. V jednotlivých okresích obstarávaly rozdělení obilí rozdělovny okresní a zásobovací organizace spotřebitelů, jež byly povinny přidělené zboží převzít, přidělené obilí dáti semlít a mlýnské výrobky rozdělit, při čemž uzavíraly s mlýny, pokud se týče s organizací pověřenou výkupem obilí, smlouvy o dodávce (převzetí) obilí a mlýnských výrobků a vzájemných povinnostech podle zásad, vydaných ministerstvem (§§ 1, 2, 5, 6 a 9 nař. čís. 224/21 a §§ 31 a 32 nař. čís. 237/21, § 3, 4, 8 a 10 nař. čís. 270/21 a čl. II. vyhlášky vlády republiky čsl. čís. 285/21). Z těchto předpisů je zjevno, že předpisy pro období, jehož týká se spor, přesně rozeznávaly při agendě zásobovací mezi stránkou administrativní, již obstarávaly státní úřady za pomoci okresních rozděloven a organizací spotřebitelů, a stránkou obchodní, již obstarával Centrokooperativ se svými generálními a jinými komisionáři, okresní rozdělovny a zásobovací organizace spotřebitelů za smluvní pomoci mlýnů. Ona agenda jest oboru veřejnoprávního, tato soukromoprávního. Ježto zjištěno, že žalovaná strana dostávala do svého mlýna, třeba i bez objednávky, obilí určené k zásobení nezáměrných vrstev obyvatelstva k poukazu žalující strany jako generálního komisionáře, dle přidělu zemské politické správy pro okresní rozdělovnu v K., že obilí to, dle platných předpisů, semílala a že mlýnskými výrobky z něho disponovala okresní správa politická (okresní obilní úřad a okresní rozdělovna) v K. a dále že žalující strana, jako generální komisionář »Centrokooperativu« prováděla nákup, převzetí a zaplacení, uschování a dodání povinného obilí na svůj účet a nebezpečí a že mlýny měly generálním komisionářům platiti obilí předem, před expedicí, jakmile dojde oznámení o přidělu, je jisto, že žalovaná strana jako t. zv. smluvní mlýn účastnila se obchodní stránky zákonem upravené distribuce obilí a mlýnských výrobků, jsouc tím se žalobkyní v poměru soukromoprávním a že žaloba z tohoto poměru na ni vznesená patří na pořad práva. Stěžovatelem citovaných rozhodnutí čís. 1428, 1510 a 1604 sb. Vážný nelze na tento případ použiti. Nehledíc ani k tomu, že se týkají případů spadajících do doby starších zásobovacích předpisů, je předmětem prvního dodání obilí dle úředního přidělu a tedy správní stránka zásobovací agendy, podobně je tomu u druhého rozhodnutí. Třetí rozhodnutí týká se státního hospodaření sklizní bramborů 1920, ve prospěch státu vesměs zabavenou, při čemž byl pomocným orgánem státu Státní obilní ústav se svými zmocněnci (§ 1, 5, 6 a 21 nař. čís. 520/20). V tomto případě jde však o uvolněný již obchod obilím a distribuci jeho jisté části mezi nezáměrné obyvatelstvo, kterou distribuci prováděly po stránce správní v podstatě státní úřady, po stránce obchodní obchod, zvláště Centrokooperativ se svými komisionáři, kteří vystupují již obchodně a tedy samostatně ve smyslu obchodního zákona.

Čís. 3561.

Tím, že řidič vojenského auta, porušiv služební předpisy, podnikl jízdu »na černo«, nezabývá se vlastník auta (vojenský erár) ručení za

škodu při tom vzešlou. K vyvinění dle Šu 1 (4) automob. zák. se vyžaduje, by auto bylo odňato dispozici vlastníka jednáním o b j e k t i v n ě bezprávným.

(Rozh. ze dne 4. března 1924, Rv I 902/23.)

Řidič vojenského auta, vykonav služební jízdu, podnikl zábavní jízdu, za níž přešel žalobkyni. Žalobč o náhradu škody proti řidiči a čl. vojenskému eráru bylo o b ě m a n i ž š í m i s o u d y vyhověno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalovaného eráru.

D ů v o d y:

Dovolání napadá rozsudek odvolací toliko z důvodu nesprávného posouzení právního. Dle názoru dovolání nemá podnikatel automobilového provozu vozidlo ve své dispozici, když řidič podnikne jízdu pro své vlastní účely, t. zv. jízdu na černo, kromě toho pak v tomto případě porušil řidič povinnost, kterou má jako vojín, takže činem protiprávním bylo auto odňato dispozici vojenské správy. Názoru tomu nelze přisvědčiti. Dle Šu 1 (4) zákona ze dne 9. srpna 1908 čís. 162 jest majitel auta vyviněn jen tehdy, když auto v době úrazu bylo jeho dispozici odňato bezprávným jednáním. Bezprávnost musí tu býti objektivně, musí pozůstávati v porušení předpisů všeobecného řádu právního a nestačí porušení zvláštních ustanovení smluvních, vydaných nikoli v zájmu všeobecném, nýbrž za účelem úpravy právního poměru mezi stranami. Stejně má se věc, jde-li o porušení služebních předpisů vojenských, poněvadž i tyto upravují vnitřní poměr mezi představenými a podřízenými; podnikne-li tedy řidič auta proti vůli a bez vědomí majitele silostroje jízdu »na černo«, jedná bezprávně v ů č i s v ě m u p á n o v i, nejedná však o b j e k t i v n ě bezprávně, není tu objektivního bezprávného jednání, jímž se auto dispozici vlastníka odnímá, nýbrž jen zneužití auta, za které jest řidič vlastníku zodpověden, tohoto však nezbavuje ručení dle Šu 1 autom. zákona.

Čís. 3562.

Zákon o nemocenském pojištění (ze dne 20. listopadu 1917, čís. 457 ř. zák.).

Nestačí, byla-li mezi lékařem a nemocenskou pokladnou uzavřena písemně pouze smlouva rámcová, nýbrž vyžaduje se i pro provedení její písemná forma. Pokud se nemocenská pokladna nemůže domáhati na lékaři náhrady škody, léčil-li v době stávky nemocenských lékařů členy její za plný honorář.

(Rozh. ze dne 4. března 1924, Rv I 1062/23.)

Žalobce léčil na základě faktického stavu členy žalované okresní nemocenské pokladny až do konce dubna 1921, neujednav s ní zvláštní